

gura se mărturisește spre mântuire" (Romani 10, 10). Credința, s-ar putea spune interpretând cuvintele apostolicești, e suficientă în relația de tip eu-tu dintre credincios și Mântuitorul său. Dar în relația mai complicată om-mediu-Dumnezeu, om-semen-Hristos, mântuirea implică și mărturisirea credinței, curajul de a o proclama public, în fața celorlalți, de a nu te lepăda ori rușina de Hristos și de credința ta. Verbul a crede ajungând astfel în dublu chip fundament al nădejzii, al mântuirii.

După cum spre a ne dovedi sinceritatea și seriozitatea credinței ne sunt cerute faptele bune, tot astfel pentru a ne dovedi netemerea și nerușinarea în fața semenilor trebuie să o mai și mărturisim „cu gura”, către exterior. Pentru că nu credem în Hristos numai în calitatea noastră de ființă individuală, de suflet incomparabil, ci și de om-în-lume, de om-printre-oameni.

Cred, Doamne, și mărturisesc. Copula este capitală și de neevitat: amândouă verbele ne condiționează, ne caracterizează, ne fac într-un adevărat fii ai Tatălui ceresc. Astfel încât concluzia nu poate fi alta decât: nu „a dovedi” este completarea lui „a crede”, ci „a mărturisi”. Și dacă-i vorba așa, oare nu faptele bune și mărturisirea nereticentă a credinței sunt cele mai bune dovezi ale credinței? Credința nu are nevoie de niciun soi de dovezi, are însă nevoie să fie dovedită.

Faptele bune și mărturisirea cu gura – singure – prefac verbul a crede într-o putere și-i dau încărcătura energetică și duhovnicească necesară trecerii lui din rândul vorbelor în al cuvintelor, din al ideilor în al acelor „idei-fortă” despre care a scris Alfred Fouillee.

Sursa: **Nicolae Steinhardt**, *Dăruind vei dobândi*, Editura Mănăstirii Rohia, 2006

PROGRAMUL LITURGIC

Joi 5 mai	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfântul Cuvios Mucenic Efreim cel Nou
Sâmbătă 7 mai	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 8 mai	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Fapte 6, 1-7; Ev. Marcu 15, 43-47; 16, 1-8; glas 2, voscr. 4 → Duminica a 3-a după Paști (a Mironosițelor) → Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan Teologul → Sfântul Cuvios Arsenie cel Mare

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

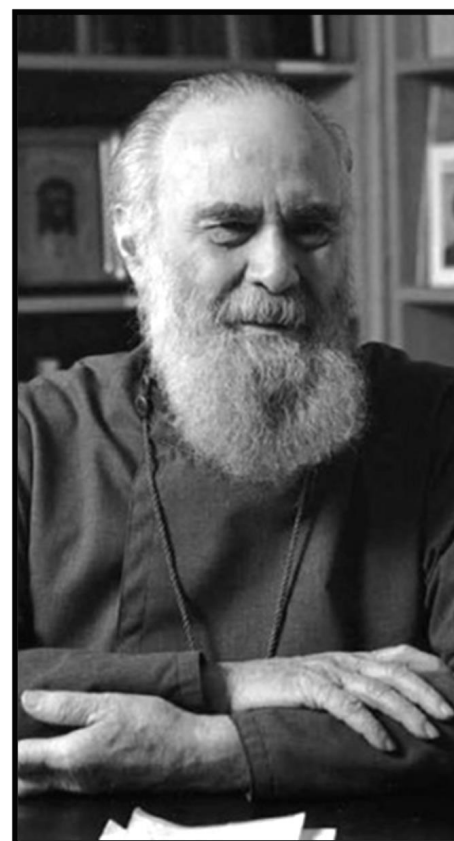

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Chiar dacă am trece prin toate nevoințele ele sunt neadevărate și nereditoare dacă nu vor fi însoțite de simțământul dureros al pocăinței.” – Sfântul Ioan Scărarul

Nr. 436 / 1 mai 2022

PĂRINTELE
ANTONIE DE SUROJ

1914 – 2003

VIAȚA LUI HRISTOS TREBUIE SĂ VIBREZE ÎN NOI

Astăzi prăznuim ziua Sfântului Apostol Toma, de a cărui îndoială ne amintim adeseori. Într-adevăr, el este cel care a pus la îndoială vestea dată de ceilalți Apostoli: *„Hristos a înviat! Noi l-am văzut!”*.

Însă Toma nu a fost de felul lui un îndoielnic, nici nu a rămas „necredincios” plenitudinii revelației divine în Hristos. Să ne amintim doar episodul când Apostolii și Domnul au auzit de boala lui Lazăr, când Hristos le-a spus: *„Să ne întoarcem în Ierusalim”*. La care ceilalți i-au replicat: *„Dar Iudeii vor să te omoare. Cum să ne întoarcem?”* Doar Apostolul Toma a spus: *„Să mergem și noi, să murim cu El.”* (Ioan 11, 16). El era pregătit a fi nu doar un ucenic în cuvânt, nu doar un discipol care își urmează maestrul, ci unul care își pune viața sa împreună cu El, ca pentru un prieten – și asemenea unui

prieten. Deci, să nu uităm mărinimia, credincioșia și integritatea lui Toma.

Dar ce s-a întâmplat atunci după Învierea lui Hristos, când ceilalți Apostoli i-au spus (lui, care nu fusese prezent) că L-au văzut pe Domnul înviat? De ce nu a acceptat vestirea lor? De ce s-a îndoit? De ce a spus că are nevoie de dovezi – dovezi palpabile?

Pentru că Toma a văzut în spusele lor bucuria că Hristos nu murise, că El era viu, că biruința fusese dobândită; dar, cu toate acestea, ei erau aceiași oameni. Nu a văzut în ei nicio diferență. Erau aceiași oameni pe care îi știa – doar că bucuria luase locul fricii. Și Toma afirmă : „*Dacă nu voi vedea cu ochii mei, dacă nu voi cerceta eu însumi Învierea, nu pot să vă cred*”.

Oare nu același lucru pot să îl afirme și cei care ne întâlnesc pe noi? Și noi am vestit Învierea lui Hristos cu câteva zile în urmă – hotărât, sincer, cu toată încredințarea. Și noi credem în Înviere cu toată ființa. Dar, cu toate acestea, când oamenii ne întâlnesc – în casele noastre, pe stradă, la locurile noastre de muncă, oriunde – oare nu zic, la rândul lor: Ce au oamenii aceștia? Ce s-a întâmplat cu ei?

Apostolii Îl văzuseră pe Domnul înviat, însă Învierea nu devenise încă o parte a experienței lor personale. Nu ieșiseră încă din moarte întru viața cea veșnică. La fel și noi. Doar sfinții... doar vederea lor lasă impresia că mesajul pe care îl transmit este un adevăr.

De ce mesajul nostru rămâne neauzit? Pentru că noi vestim, dar nu suntem. Ar trebui să fim atât de diferiți față de cei care nu au experiența Domnului Celui Viu și Înviat (Cel ce ne-a împărtășit Viața Sa, Cel ce ne-a trimis Duhul Său Cel Sfânt), precum o persoană vie este diferită față de o statuie, cum spune C.S. Lewis. O statuie poate fi frumoasă, magnifică, glorioasă și sublimă – însă rămâne o piatră. O ființă umană poate să fie mult mai puțin, în prezența sa exterioară – dar este vie, este o mărturie a vieții.

Așadar, să ne examinăm și să ne punem întrebarea unde ne aflăm. De ce oamenii care ne întâlnesc nu sesizează că noi suntem de fapt membre ale lui Hristos Celui Înviat, temple ale Duhului Sfânt? De ce?

Fiecare va trebui să răspundă la această întrebare în mod personal. Să ne examinăm fiecare și să fim pregătiți să răspundem înaintea propriei conștiințe și să facem ceea ce este necesar pentru a ne schimba viețile în așa fel, încât oamenii care ne întâlnesc să poată afirma: Nu am mai întâlnit un astfel de om... Există ceva în el ce nu am mai întâlnit la nimeni altul. Ce este oare?... Iar noi să putem răspunde: Este Viața lui Hristos, care vibrează în noi. Noi suntem mădularele Sale. Este Viața Duhului Sfânt, care sălășluiește în noi. Noi suntem templul său.

Sursa: cuvantul-ortodox.ro

PĂRINTELE NICOLAE STEINHARDT

1912 – 1989

CREDINȚA NU ARE NEVOIE DE DOVEZI, CI SĂ FIE DOVEDITĂ

„Credința mea”, declara Joris Karl Huysmans, flamandul scriitor de limbă franceză, aprigul convertit, „credința mea nu se sprijină nici pe rațiunea mea nici pe mai mult ori mai puțin certele percepții ale simțurilor mele; ea ține de un simțământ lăuntric, de o siguranță dobândită prin dovezi lăuntrice.”

Dintr-o înțelegere mai atentă a verbului a crede îmi pare că rezultă numeroase consecințe. Trei se arată vrednice a fi menționate aici pe scurt:

1. De vreme ce esența o constituie credința, se poate afirma că actele de asceză se bucură numai de o valoare și o însemnătate individuală și educativă. Textul de la Coloseni 2, 20-23 ne ajută să pricepem o enunțare la prima vedere îndrăznească. Se întreabă Apostolul neamurilor de ce oamenii care cred în Hristos rabdă porunci ca: nu lua, nu gusta, nu te atinge! Apoi numindu-le lucruri menite să piară prin întrebuintare potrivit unor rânduieli și învățăminte omenești, conchide: „unele ca acestea au

oarecare înfățișare de înțelepciune în păruta lor cucernicie, în smerenie și necruțarea trupului dar n-au niciun preț și sunt numai pentru sațiul trupului.” Ascezele, așadar, nu sunt osândite (să nu fie!) ori minimalizate, însă li se delimitează câmpul gravitațional, magnetic și valoric: sunt bune ca acte de înfrângere și smerenie, ca „exerciții spirituale”, ca disciplină, dar nu atrag prin ele însele ceea ce numai harul, credința și faptele bune, laolaltă, ne pot face să dobândim.

2. Se cade să nu ne lăsăm ispitiți de vraja (ori obsesia) căutării și aflării dovezilor; pot fi de ajutor unora; dar nu celor care știu că Hristos n-a vrut să-și întemeieze împărăția Sa spirituală pe nisipul iluziilor (științifice, istorice ș.a.m.d.), ci pe stânca de granit a credinței.

Toate argumentele filosofice, istorice ori științifice sunt supuse relativității acestor discipline mereu schimbătoare. Ptolemeu l-a înlocuit pe Aristarh din Samos; Copernic pe Ptolemeu; Einstein pe Copernic. În așteptarea zilei când, probabil, tahioni ori alt fenomen încă neobservat ori alte calcule vor pune în discuție teoria relativității.

3. Dacă prin credință ne apropiem în modul cel mai desăvârșit de Hristos, dacă ea este calea cea bună spre mântuire, nu e mai puțin adevărat că fără fapte credința e moartă (Iacov 2, 17). Mai mult decât atât, aici pe pământ „cu inima se crede spre dreptate, iar cu